

N:o 18.

Ank. till Riksd. kansli den 13 mars 1899, kl. 4 e. m.

*Betänkande, i anledning af väckt motion om ändring af 10 §
bevillningsförordningen.*

(2:o A.)

I en inom Andra Kammaren väckt motion, n:o 205, har herr friherre *J. A. von Knorring* hemställt, att Riksdagen behagade besluta, att till § 10 mom. 4 i gällande bevillningsförordning, hvaruti stadgas i hvilka fall afdrag må ske vid beräkning af inkomst utaf arbete, en punkt tilläggas, så lydande: »för vid armén anställd officers och underofficers dagaflöning eller traktamente vid tjänstgöring å annat ställe än hans vanliga boningsort».

Till stöd för denna hemställan anför motionären:

»Den dagaflöning, som staten består arméns subalternofficerare och underofficerare vid tjänstgöring, uppgår, åtminstone i allmänhet, såsom bekant, till 2 kronor för de förra och 80 öre för de senare (1 krona för fanjunkare och styckjunkare), hvartill kommer så kallad portionsskilling 62 öre. Det är sannolikt, att dessa tjänstemäns lefnadskostnad icke kan vid tjänstgöring *utom den vanliga boningsorten* bestridas med dessa belopp, och i alla händelser kan sådant ej ske utan största svårighet. Att de under sådant förhållande äfven skola erlægga skatt till stat och kommun för denna inkomst, synes undertecknad något hårdt i betraktande deraf, att bevillning för dagaflöning och traktamente enligt regeln ej erlägges, såsom synes af § 10 mom. 4 punkt e) i bevillningsförordningen. Besvär öfver icke-garnisonerad officers taxering för inkomst af dagaflöning vid tjänst-

Bih. till Riksd. Prot. 1899. 5 Saml. 1 Afd. 18 Häft. (N:o 18).

göring å mötesplats hafva ock förekommit, men Kongl. Maj:t har genom tvenne resolutioner af 9 september och 28 oktober 1892 pröfvat sådan taxering öfverensstämmande med nu gällande bevillningsförordning. I fall det anses rättvist att i ifrågavarande hänseende förändra denna förordning, lär ej någon skilnad kunna göras mellan officerare af olika grader.»

Motionären förklarar derefter, att han varit tveksam, huruvida han å det af honom önskade tillägget till förordningens 10 § 4 mom. bort föreslå *antingen* följande lydelse: »för vid armén anställd icke-garnisonerad officers och underofficers dagaflöning eller traktamente samt garnisonerad officers och underofficers dagaflöning eller traktamente vid tjenstgöring utom garnisonsorten» *eller* den ofvan anförda, för hvilken senare han emellertid bestämt sig såsom mera öfverensstämmande med de i momentet begagnade ordalag.

I sin framställning har motionären utgått derifrån, att, på grund af stadgandet i § 10 mom. 4 punkt e) bevillningsförordningen, bevilling icke skulle i regel erläggas för dagaflöning och traktamente. Af sammanhanget i motionen framgår, att motionären dervid afsett den dagaflöning och det traktamente, som åtnjutas under tjenstgöring utom den vanliga boningsorten. Med denna utgångspunkt finner motionären det obilligt, att arméns subalternofficerare och underofficerare taxerats för den dagaflöning, de uppburit under tjenstgöring utom sin vanliga boningsort, i all synnerhet då denna aflöning sannolikt icke vore tillräcklig för deras lefnadskostnader under ifrågavarande tjenstgöring.

Det af motionären åberopade stadgandet i bevillningsförordningen innehåller emellertid icke någon allmän regel om bevillningsfritt afdrag för dagaflöning och traktamente vid tjenstgöring utom den vanliga boningsorten. I stadgandet förutsättes nemligen, att dagaflöningen eller traktamentet »anvisats till bestridande af de med erhållna tjänster eller uppdrag förenade särskilda kostnader». Men officerares och underofficerares dagaflöning är icke anvisad till bestridande af några sådana »särskilda kostnader», utan utgår såsom en med tjensten följande aflöningsförmån. Det af motionären föreslagna tillägget till § 10 mom. 4 bevillningsförordningen skulle därför icke blifva en utvidgning af den i punkt e) af sagda moment förekommande bestämmelse, utan i sjelfva verket innebära, att en viss klass af statens embets- och tjänstemän blefve befriad från att utgöra bevilling för en del af lönen. Om ock ifrågavarande embets- och tjänstemän, särskildt med hänsyn till de kostnader, hvarmed deras tjenstgöring

utom boningsorten är förenad, kunna anses vara i behof af förbättring i sina ekonomiska förhållanden, torde dock det af motionären dertill anvisade medlet icke böra tillgripas, då detsamma faktiskt skulle för en viss klass af medborgare bereda en undantagsställning i beskattningsafseende.

På nu anförda skäl hemställer utskottet,

att herr friherre von Knorrings förevarande motion icke måtte af Riksdagen bifallas.

Stockholm den 7 mars 1899.

På bevillningsutskottets vägnar:

H. CAVALLI.

Reservation

af herr friherre von Knorring.
